

Text (Rosa): Måns Gahrton • Text (Ville): Johan Unenge

Tusen mil från dej till mej

Baserat på en berättelse av Måns Gahrton och Johan Unenge

Illustrationer: Johan Unenge

1. Jag skulle aldrig svika

– Rosa, när förstod du att du kunde erövra världen?

– Erövra världen? Jag?

– Du är berömd, älskad, rik. Det känns som om du får allt du vill ha, bara du bestämmer dej för det.

– Nä, nu överdriver du.

– Men Rosa, håll med om att det går lätt för dej. Har det alltid gjort det?

– Tvärtom. Jag hade det riktigt svårt när jag var ung!

Pamela ligger hemma och kräks i en hink. Hon har infl uensa.

Jag vill inte bli smittad!

Fast man kan inte svika sin kompis. Eller i alla fall är det inte sånt som jag gör. Jessica, som var min bästis förut, hon kunde svika. Det var hon jättebra på, hon svek mej i hundraåtti och blev bästis med Martina i stället. Men jag sviker inte Pamela, det kommer jag aldrig att göra. Idag gick jag hem till henne med läxböcker, så att hon inte ska komma så mycket eft er. Jag skulle gjort det även om hon hade en dödlig sjukdom, för en riktig bästa vän måste vara beredd att riskera allt.

Fast jag lämnade böckerna i hallen. Jag passade mej för att gå in. Det hade ju bara varit korkat. Liksom, så kul är det ju inte att kräkas i hink.

– Va schyst du är, sa Pamela.

– Jag vet, sa jag. När blir du frisk?

– I övermorgon. Hoppas jag.

Sen berättade hon att hon trodde att hon faktiskt hade slutat att kräkas. Fast hon hade fortfarande lite feber.

Det är som om skolan är en annan plats när inte Pamela är där. Ingen vågar ge sej på henne, det är som om hon är för farlig.

Och eft ersom vi är kompisar ger sej ingen på mej heller.

Men idag vågade dom sej fram, dom fega råttorna. Till exempel kastade Jessikas idiot till kille, Markus, en potatis på mej i matsalen. Jag hann som tur var se den komma och

fl ytta mej, så den snuddade bara vänstra armen i stället för att träffa mej rakt i bröstet. Men ändå!

Och sen, på kvartsrasten, var tre störiga killar i sjuan på mej och retades och fl inade och kallade mej för trombontönt.

Fast jag inte ens spelar trombon längre. Det var verkligen inget kul i skolan idag.

Jag vet i alla fall vad det är. Dom är avundsjuka. Dom fattar inte varför Pamela inte bryr sej om dom. Dom grubblar ihjäl sej över varför hon är med mej, fastän dom är så mycket coolare och tuffare – tycker dom. Dom skulle ge vad som helst för att få byta med mej, vad har jag som inte dom har, tänker dom.

Jag fattar det egentligen inte själv heller. Men nåt är det.

Det har hänt grejor med mej. Och jag känner på mej att det kommer att hända mycket mer.

– Rosa, jag varnar dej!

– Vad är det nu då?

Blenda svarar inte. I stället rycker hon upp dörren, klampar rakt in i mitt rum och börjar rafs i klädhögen på min stol.

– Jag visste det!

Hon håller upp sin svarta t-shirt som om den var någon sorts trofé.

– Jag kunde faktiskt inte fråga, eftersom du sov hos Magnus.

Och alla mina svarta var i tvätten, och du brukar aldrig ha den där, och ...

– Brukar jag visst!

– Förlåt då, säger jag.

Blenda marscherar ut och smäller igen dörren bakom sej.

Jag suckar. Måste hon vara så sniken? Hon får mycket högre månadspeng och har hur mycket kläder som helst. Och jag får nästan aldrig nåt nytt, jag får bara ärva hennes gamla, slitna grejor. Då är det väl inte hela världen om jag ibland lånar nåt som är lite mindre slitet innan jag hunnit ärva det?

Dörren öppnas igen.

– Knacka först! fräser jag.

– Gör inte om det där igen, säger Blenda. Då blir det synd om dej!

– Har du bråkat med Magnus igen?

Hon ger mej en lång och mycket ilsken blick. Sen smäller

hon igen dörren ännu en gång.

Jag sitter på sängen och spelar. Jag blir lite irriterad på gitarren, den låter ostämnd hur jag än skruvar på stämskruvarna.

Jag bestämmer mej för att inte bry mej. Men tänk om jag hade råd att köpa en bättre gitarr! Då skulle alla få se, då skulle till exempel dom där idioterna i plugget ångra ihjäl sej att dom varit taskiga mot mej. Dom skulle komma krypande på sina bara knän och vilja vara min kompis. Dom skulle fatta att jag var på väg att bli en riktig stjärna, och alla vill känna en stjärna. Men då skulle det vara för sent, jag skulle inte ens titta åt dom!

Jag ler när jag tänker på det. Och så börjar jag nynna. Jag vet inte hur det går till, men plötsligt så blir nynnandet till en melodi. En riktigt bra melodi.

Jag provar lite olika ackord, och lyckas hitta några som passar. Jag spelar och nynnar och en varm lycka sprider sej i kroppen. Nu är det bara att komma på en bra text också. För det är en fantastisk melodi, den är sådär självklar som bara nåt verkligt bra kan vara. Tänk att det är jag som har kommit på den, det är ju faktiskt helt otroligt!

Tre minuter senare händer nåt hemskt. Det som just hände *var* verkligen otroligt – och inte alls sant. Plötsligt dyker orden som hör till melodin upp i mitt huvud, i två sekunder tror jag att jag kommit på en genial text också. Sen fattar jag. Jag har inte skrivit århundradets hit. Min hit är den där låten som dom spelar i radio hela tiden. Den finns redan.